

Ponatis prepovedan

Z RAZSTAVE HRVAŠKEGA UMETNIŠKEGA DRUŠTVA „MEDULIĆ“

FOT. FR. VESEL

„Kdo mi piše? To ni Joškova pisava.“

Prerezala je ovitek, potegnila list in čitala verze Martina Klančarja. Ko je dokončala, se je zasmejala poredno na vsa usta, da sta se prikazali dve vrsti belih zob.

„Veliko neumnosti sem že videla in doživela, a take ne. Ti ubogi pesnik! Ampak da si predrzne imeti take misli! Kaj meni, da sem padla na glavo? Joško in Martin Klančar! Kot dan in noč.“

Ujezila se je lepa šivilja, udarila z ного ob tla in hotela raztrgati pismo, porojeno med solzami in vzdihih. Premislila si je.

„Izplačam ga, tepca.“

Vzela je iz mize ovitek in papir, pomočila drobno pero v modro tinto in napisala z naglo pisavo:

„Vesepoštovani gospod!

Ne morem se načuditi Vaši domišljavosti in najti ne morem primernege izraza, s katerim bi povedala, kako ste mi zoprni in odurni. Pismo Vam vračam in prosim, da me od danes pustite v miru s svojimi poetičnimi mislimi, sicer bi Vam morala nadeti ime, ki pristuje ljudem Vaše vrste. V Vodmatu pravijo takim ljudem prismođe.

S primernim spoštovanjem

Nežika Knavsova.

V Ljubljani, 20. maja 1908.“

Zgrnila je papir in ga utaknila s Klančarjevim vred v kuverto. Napisala je naslov, prilepila znamko ter skočila do mestne mitnice, kjer je vrgla drobni list v poštni nabiralnik.

„Tega ne sme vedeti mama, Joško pa tudi ne. Mama bi me takoj silila k možitvi. Le nase gleda, da bi bila preskrbljena na stara leta. A jaz se ne maram prodati, rajši ostanem devica vse življenje.“

Tako je modrovala Nežika, ko se je vrnila v svojo sobico, in sladka zadovoljnost ji je legla na srce.

„Upam, da bom imela odslej mir pred tem človekom.“

In imela ga je. Le enkrat ji je napravil par prijetnih ali neprijetnih ur, kakor hočete to razumeti pri dekletu osemnajstih let.

To se je pa zgodilo tako.

Tri dni potem je šla Nežika pod Klančarjevim oknom s svojim elegantnim Joškom. Obrnila je svoj pogled navzgor in zapazila dvoje objokanih oči. Občutek kot kesanje ji je prišel v dušo, a le za hip. Takoj so ga prepodile sladke Joškove besede.

Martin Klančar se je zdrnil, ko je zagledal mladi par. Težko je zadihal in zdelo se mu je, da ga nekaj tišči v grlu in davi. Sedel je na staro, zaprašeno zofo in se zjokal kot otrok. Amor mu je skočil v naročaj in mu lizal roko, a pahnil ga je v stran, da se je zvalil pod mizo in oddaleč gledal žalost svojega gospoda.

„Moj Bog, kaj sem moral doživeti! Kako me zaničuje ta ženska, in svojo kri bi dal zanjo, svojo srčno kri! Pismo sem ji pisal, tri ure sem se trudil in sestavljal besede, meril zloge in tožil svojo bol blede luni. Drugega ljubi, zato ne mara zame. Ta je seveda mlad in lep, jaz sem siv in star. Taka žalost, taka žalost! Obesil bi se ali ustrelil, skočil v Ljubljano!“

Dolgo se je cmeril, dokler mu ni prinesla gospodinja večerje. Tisti večer ni jedel svinjske pečenke in salate, dasi mu je druge dni dobro dišala. Snel je s stene kitaro in se napotil k staremu prijatelju Grogju, krojaškemu pomočniku.

Groga je bil majhen in dobrovoljen človek. Vsak mesec je bil zaljubljen petkrat in je tudi imel ne-